

Giorgio Strehler

„Omul de teatru italian Giorgio Strehler, 76 de ani, a încetat din viață în zorii zilei de joi în locuința sa din Lugano (Elveția), în urma unei crize cardiace. În ultimele zile, regizorul repeta opera *Così fan tutte* de Mozart, pe care urma să o prezinte, la 26 ianuarie, la noul sediu al teatrului său, abia inaugurat.“

„În 1996, regizorul își anunțase demisia de la direcția Teatrului Piccolo din Milano, pe care l-a condus timp de aproape 50 de ani, motivând-o prin nepăsarea administrației publice și în special a celei a municipalității milaneze. În septembrie 1997, el redevinse totuși director artistic al teatrului.“

Unanim recunoscut ca un «mare domn» al scenei, Strehler, care a semnat circa două sute de spectacole de teatru și în jur de cincizeci de spectacole de operă, a fost invitat, în cursul lungii sale cariere, de toate

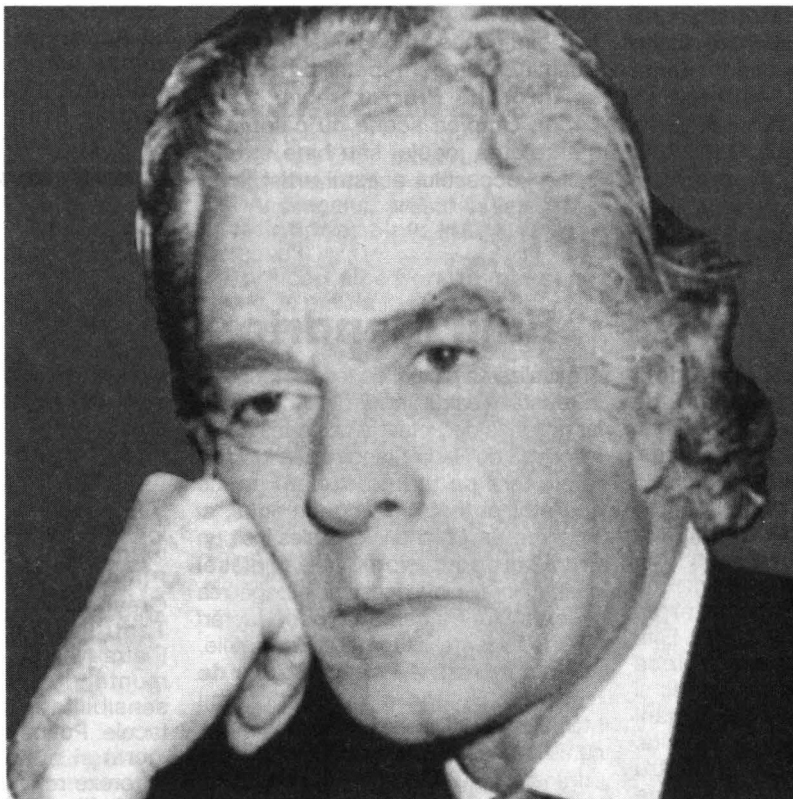
marile scene internaționale. Fiecare dintre spectacolele sale a fost cel mai adesea un triumf.

Născut în 1921 la Triest, dintr-un tată austriac și o mamă italiană, Giorgio Strehler obține la 19 ani diploma Academiei dei Filodrammatici. Împreună cu Paolo Grassi, tovarășul său de luptă din cadrul rezistenței antifasciste, fondează în mai 1947 Piccolo Teatro din Milano și inventează, în câteva luni, un teatru nou.

Socotit primul teatru «stabil» din peninsula (...), acest teatru a fost conceput ca un «serviciu public» cu patru ani înainte de Théâtre National Populaire (TNP) al francezului Jean Vilar.

Discipol al lui Copeau, Jouvet și Brecht, Giorgio Strehler creează în 1947 Arlechin, slugă la doi stăpâni de Goldoni, piesă-fetiș, ale cărei versiuni nu au părăsit afișul teatrului timp de peste 40 de ani.

În 1955 se impune prezentând Trilogia vilegiaturii de Goldoni, Livada de vișini de Cehov, El Nost Milan de Bertolazzi, Opera de trei parale de Brecht. Mai târziu vor urma *Regele Lear* de Shakespeare (1976), Iluzia comică de Corneille (1984), Insula sclavilor de Marivaux (1995).

Spirit european, Strehler, care a creat și condus Teatrul Europei la Théâtre de l'Odéon din Paris (1983-90), i-a format pe francezul Patrice Chéreau, germanul Klaus Michael Grüber și spaniolul Lluís Pasqual.

Regizorul a abordat, de asemenea, opera, în special Mozart, la Salzburg (Răpirea din serai), Milano (Don Giovanni) și Paris (Nunta lui Figaro - 1973), precum și Fidelio de Beethoven (1989).

Comandor al Legiunii de Onoare, mult timp membru al Partidului Socialist Italian (PSI), Giorgio Strehler devenise în 1979 membru al Parlamentului European.

În 1985, a fost consemnat la domiciliu timp de câteva zile pentru deținere de cocaină.“

„Carlo Camerana, președintele consiliului de administrație al Teatrului Piccolo, a declarat că «discutând cu Strehler, acesta a spus că, în caz de deces, ar vrea o înmormântare modestă, discretă și fără zgomot». «Aducându-i trupul la Piccolo și făcând imediat înmormântarea, lucrurile vor fi simple, așa cum și-a dorit», a adăugat el. (...)

Recentul Premiu Nobel pentru literatură, Dario Fo, l-a calificat pe Strehler drept «cel mai mare regizor italian» (...). Președintele Consiliului de Miniștri, Romano Prodi, a deplâns dispariția acestui «creator de experiențe artistice noi și geniale».

La Paris, drapelele Uniunii Europene și Franței au fost arborate în bernă la Odéon-Théâtre de l'Europe după decesul lui Giorgio Strehler.“

(Fragmente din comunicatele Agenției France Presse din ziua de joi, 25 decembrie 1997)